

Isabel Sánchez a Opus Dei: „Prohloubit charisma, napravovat a snít o šíření dobra“

Cesta ke stému výročí zahájila proces reflexe, který měl dopad na regionální shromáždění, jež se právě konala po celém světě. V rozhovoru s Isabel Sánchezovou, sekretářkou Centrální asesorie, se s vámi podělíme o některé z diskutovaných otázek.

06.03.2025

Obsah

1. Výzvy pro růst a rozvoj Opus Dei
2. Rozlišování mezi jádrem a co je podružné
3. Nedostatky v procesech rozlišování
4. Život v centrech. Učení se a změny
5. Naslouchání všem členům
6. Řízení a komunikace
7. Životní plán
8. Formace a vedení žen. Obavy a získané zkušenosti
9. Duševní zdraví: globální výzva přítomná i v Opus Dei
10. Vztahy mezi rodinami členů a institucí
11. Myslíte si, že životní styl Opus Dei je náročný?
12. Tělesné umrtvování

13. Osobní svoboda
14. Doprovázení při odchodu
15. Původ a působení „úřadů pro nápravu a řešení problémů“
16. Téma, které je třeba uchopit

Jaké jsou hlavní výzvy, kterým čelí náš svět a které ovlivňují růst a rozvoj Opus Dei?

Zdá se mi správné a lidské dívat se na svět – na náš svět - a především v tomto jubilejním roce s perspektivou naděje: hodnota, která se připisuje osobní a společenské svobodě, možnost přístupu k vzdělání pro široké skupiny lidí, dosažený lidský a sociální rozvoj, globalizace komunikace, to vše ve skutečnosti podporuje šíření křesťanského poselství a postavy Ježíše Krista. U mnoha lidí se probouzí touha po Bohu: v rozsáhlých oblastech Afriky, Latinské Ameriky a Asie roste počet křesťanů; ve Spojených státech jsme svědky vlny konverzí mezi

intelektuály, ve staré Evropě přibývá křtů dospělých a mnoho lidí různými způsoby nachází Boha ve svém každodenním životě. Všude, kde roste Církev, roste i Opus Dei.

Ale jsou tu také stíny, které tento obraz zatemňují. Na sekularizovaném Západě ztráta smyslu pro transcendenci stěžuje pochopení způsobu života, který klade Boha do středu. Naše hédonistická a individualistická kultura má obtíže s propojením konceptů jako jsou láska a námaha, svoboda a odpovědnost, spontánnost a dobré návyky, vztahy a jistota.

Tři slova podle mého názoru shrnují zmíněné výzvy: závazek, komunikace, důvěra.

Závazek – tato úžasná schopnost lidské svobody splétat lásku prostřednictvím slibů, se stal téměř nevyslovitelným slovem ve všech oblastech života. Více než v

trpělivém úsilí tvořit vnímáme svobodu v rychlé možnosti přerušit a ukončit.

Na druhou stranu hyperinflace informací, nedostatek ostychu šířit falešné zprávy a povrchnost, s níž přijímáme dezinformace, aniž bychom si ověřovali nebo porovnávali zdroje, vytváří prostor pro zmatek, který neosvětluje naše myšlení a vede k polarizaci postojů.

A důvěra, protože autorita je vnímána jako touha po moci, je podezřelá, a proto vzbuzuje pochybnosti.

Řekla byste, že Opus Dei na cestě k stému výročí a v souvislosti s konáním regionálních shromáždění zahájilo proces rozlišování mezi tím, co je jádrem a co je podružné?

Regionální shromáždění jsou cestou, kterou svatý Josemaría zamýšlel již

od počátků Opus Dei. Přístup zakladatele, jeho konzultace s lidmi, kteří se k Dílu postupně připojovali, byly vždy přítomné, avšak ve strukturované a formální podobě se poprvé uskutečnily v roce 1943. Od té doby se pravidelně konají v zemích, kde je tato instituce přítomna.

V tomto smyslu shromáždění, která se konala v roce 2024 s ohledem na nadcházející Generální kongres a na cestě k oslavě stého výročí založení Díla, nezahájila nový proces, ale pokračovala v otevřeném dialogu, v němž se desetiletí po desetiletí – vždy ve světle charismatu přijatého od Boha jako dar pro Církev – průběžně přehodnocovaly, posilovaly, přetvářely a nemálo často i opouštěly formy, linie působení, přístupy ve formaci či evangelizační praxe, které se s plynutím času nebo v důsledku společenských a kulturních proměn staly zastaralými či nevhodnými.

Významným rysem těchto posledních regionálních shromáždění ve srovnání s předchozími byla vysoká míra zapojení, umožněná technologickým pokrokem a koncepcí zaměřenou na dialog. Důraz byl kladen na naslouchání osobám, které nejsou členy Opus Dei, a na celkové nadšení pro objevování nových oblastí a iniciativ, jež by mohly odpovědět na potřeby současného světa.

Radost přineslo také konání těchto shromáždění v kontextu cesty synodality v Církvi. Sekretariát synody nás povzbudil k prožití regionálních shromáždění prelatury jako zvláštního okamžiku naslouchání. Tento proces probíhal souběžně s úsilím mnoha členů Opus Dei v jejich příslušných diecézích, kde se aktivně zapojovali do iniciativ navržených v rámci synody.

V souvislosti s oslavou dalšího výročí počátku působení Opus Dei mezi ženami a v rámci příprav na sté výročí bychom se rádi dotkli některých složitějších témat, kvůli nimž bylo Dílo v minulosti kritizováno. Uznává se, že v procesech rozlišování mohlo docházet k chybám?

Církev – a v jejím rámci i Opus Dei – již po staletí následuje ozvěnu Ježíšových slov: „*Pojď a následuj mě.*“ Každé hlásání evangelia, každý pokus ukázat a nabídnout cestu křesťanského života nemá jiný cíl než zprostředkovat možnost osobního setkání s Ježíšem Kristem, jenž sám láskyplně zve a dává sílu odpovědět na jeho volání.

Ježíšův tón je jasný – jde o láskyplné pozvání. Nicméně při jeho předávání se mohou stát chyby, a skutečně se v minulosti staly. Nadšení ze sdílení toho, co člověk sám považuje za

dobro, mohlo vést k uspíšení událostí nebo k nedostatečnému naslouchání s opravdovou pozorností a respektem. Svědectví některých osob ukazují, že k takovým situacím bohužel došlo. To nás vedlo nejen k jejich uznání a k osobní prosbě o odpuštění, ale také k větší pozornosti vůči způsobu našeho působení a k pečlivějšímu přístupu.

V nedávném rozhovoru Lidia Via, odpovědná za programy pro vzdělávání mládeže ve Španělsku, podrobně vysvětlila tento proces zlepšování, o který se v této oblasti usiluje již mnoho let, a také způsob, jakým byli do něj zapojeni lidé blízcí apoštolátům Opus Dei.

Příprava na sté výročí, kterou jsme chtěli vést v duchu vděčnosti za přijatý dar, uznání negativních zkušeností a snů o budoucnosti, nám poskytla příležitost průběžně napravovat to, co již bylo možné

změnit. Také svědectví osob, které v Opus Dei zažily utrpení, nás vedla k uznání chyb a k prosbě o odpuštění. Ti, kteří mají vedoucí postavení, tak často činili v osobním a rodinném prostředí, a prelát to učinil veřejně v několika rozhovorech.

Kromě toho bylo i na institucionální úrovni v téměř všech prohlášeních informačních kanceláří, vydaných k objasnění daných událostí, s lítostí uznáno, kde došlo k nedbalosti, chybám v rozlišování, nedostatečné emoční podpoře a dalším pochybením.

Některé výtky se týkají nadměrné „standardizace“ života v centrech, vycházející z kritérií obsažených v interních dokumentech, k nimž měly přístup pouze osoby ve vedoucích funkcích. Jaká ponaučení a změny z toho vzešly?

Centra Opus Dei chtějí být místy formace a křesťanské lásky. Domovy,

kam mohou členové Díla přicházet, aby se setkávali a vzájemně se podporovali, sdíleli evangelizační projekty, přijímali duchovní doprovázení a neustále se obohacovali v rámci své křesťanské formace.

Centrum patří všem a je pro všechny, avšak bydlí v něm členové Opus Dei, kteří žijí v celibátu (přibližně 12 % z celkového počtu). Jejich posláním je vytvářet z něj opravdový křesťanský rodinný prostor. Společný projekt je náročný, protože usiluje o vznešené cíle: osobní svatost každého jednotlivce a neustálé šíření dobra.

Stejně jako v každém jiném prostoru společného soužití jsou zapotřebí základní pravidla, aby ti, kdo žijí na jednom místě, nebyli jako cizinci, ale aby měli zajištěné podmínky pro modlitbu, odpočinek a obnovu sil. Jde o rodinná pravidla – jednoduchý sdílený denní řád, ujednání o

využívání společných prostor apod. – a také o rodinné tradice, které člověku dávají pocit sounáležitosti s něčím, co má hluboké kořeny a historii. Díky této rodinné povaze by tato pravidla měla být prožívána s určitou flexibilitou a přirozeností. Když toto chybí – ať už z jakéhokoli důvodu – může se dostavit pocit tlaku nebo dusivé atmosféry.

V této oblasti jsou poznatky společné mnoha rodinám a dalším institucím: jde o horizontálnější styly organizace a řízení, o to počítat s každým, čelit výzvám mezigenerační soudržnosti s citem a velkorysostí, nepropadat spěchu, aby bylo možné pečovat o druhé, a tvůrčím způsobem řešit napětí, s nímž se setkává mnoho lidí na světě při sladování své profesní práce s rodinným životem.

Když svatý Josemaría začal ukazovat cestu Díla těm, kteří ho následovali, uvědomil si, že jde o cestu pokusů a

omylů, o proces, ve kterém se některé věci daří a jiné nikoliv. Bylo krásné, že chtěl zapojit všechny, kdo se k Opus Dei připojili v jeho počátcích. Požádal je, aby zapisovali své zkušenosti a sdíleli tak získané zkušenosti. Když Opus Dei postupně rostlo a tisíce lidí se začaly připojovat k této cestě, proměnilo se to v soubor malých zápisů, odrážejících dobré i špatné zkušenosti. Tyto zkušenosti, které byly proměnlivé a dynamické, stejně jako život sám, se v určitém okamžiku v sedmdesátých a osmdesátých letech staly v praxi kritérii s větší silou, než měly, a možná ani nebyla pečlivě shromažďována potřebná zpětná vazba, aby se zjistilo, zda to, co bylo dobré kdysi, je i nadále vhodné. To bylo logické, protože existovala snaha zůstat co nejvíce spojeni se zakladatelem, a věřilo se, že nejlepším způsobem, jak toho dosáhnout, je zachovávat všechny tyto drobné detaily.

Ve skutečnosti je to běžný jev u mnoha dalších institucí, které mají svůj původ v charismatu. Postupem času se Dílo setkává s novými kontexty, obohacuje se příchodem mladších generací a učí se ze své vlastní zkušenosti. Lidé přicházejí do Díla ze stále rozmanitějších kulturních kontextů a prostředí a věřím, že revize dobrých zkušeností, jejichž cílem je umožnit lidem prožít jejich cestu k Bohu se svobodou a radostí, se sice děje pomalu, ale již několik let k této revizi dochází.

Tyto formativní dokumenty měl Svatý stolec vždy k dispozici. Uvnitř Opus Dei byly tyto dokumenty zpřístupněny těm, kteří měli na starosti formaci. Vzhledem k tomu, že současný kontext klade důraz na větší transparentnost a horizontalitu – jak v Opus Dei, tak v rodinách – byly tyto dokumenty postupně zpřístupněny širšímu okruhu lidí. Nyní existuje jen několik

normativních dokumentů, jako jsou Statuta, které jsou v současnosti v procesu revize. K dispozici členům je také kniha, která definuje ducha a zvyky Opus Dei, a dále soubor zkušeností pro formaci, které se uplatňují v místní oblasti.

Do jaké míry Opus Dei naslouchá svým členům, včetně těch, kteří jsou kritičtější a zpochybňují některá témata?

Věřím, že práce, kterou v posledních letech děláme v souladu s tím, co se děje také ve společnosti a v rodinách, spočívá ve zlepšení našich odpovědí, v tom, jak toto naslouchání a tyto hlasy začleňujeme do rozhodování. Větší důraz je také kladen na vytváření participativních procesů, které předvídal již svatý Josemaría a které jsou přizpůsobeny současné situaci. Jak jsem již zmínila, konání regionálních shromáždění bylo výmluvným vyjádřením touhy

naslouchat a zapojit hlasy všech. Navíc jsme chtěli, aby zpětná vazba, o které jsem mluvila, byla prioritou celého procesu, a proto jsme se snažili zajistit, aby se na ní pracovalo ve všech zemích.

Osoby s odpovědností za řízení v Díle mají dveře otevřené pro každého a věnujeme mnoho času naslouchání. Mně osobně velmi pomáhá rozhovor s lidmi, kteří mi kladou obtížné otázky.

Jak se v rámci řízení Opus Dei studují jednotlivá témata? Jak se řídí komunikace a realizace změn? Existují nástroje pro audit, které zajišťují jejich uplatnění ve všech regionech?

Do určité míry se domnívám, že velká část nedorozumění či chyb, které jsou Opus Dei vytýkány, pramení ze slabé vnitřní komunikace, jejíž kanály nejsou vždy dostatečné. V dnešním světě, kde

komunikace probíhá okamžitě a je kladen důraz na transparentnost a odpovědnost, je sdílení informací o změnách a jejich důvodech nejen nezbytné, ale také žádoucí. Mohu potvrdit, že jsme v mnoha ohledech pokročili, i když možná ne vždy tempem, jaké bychom si přáli ve všech částech světa a ve všech případech.

Tím, kdo konkrétními činy prokazuje snahu oslovit přímo každého člena Opus Dei, je prelát. Chtěl, aby se veškeré informace o nedávných kanonických změnách v Opus Dei dostaly ke všem lidem stejným způsobem prostřednictvím oficiálních webových stránek, přičemž on sám byl hlavním mluvčím tohoto procesu. Ve skutečnosti se mnoho lidí obracelo na řídící orgány ve svých zemích v domněnání, že jejich členové mají více informací, a byli překvapeni. Stejně jako v každé organizaci existují

informace, které jsou dostupné na základě konkrétní pracovní odpovědnosti, avšak mnohé jiné by měly být právem dostupné všem. Pracujeme na tomto procesu, aby byla zajištěna větší otevřenost a dostupnost informací.

V čem spočívá „životní plán“, který zavedl sv. Josemaría? Jaký je jeho cíl?

Nejúchvatnější na křesťanské víře je, že nám dává poznat Boha, který má lidskou tvář a jméno. Je to Bůh blízký, vtělený, ale přesto Bůh: není viditelný ani slyšitelný, naše smysly jej nemohou přímo postihnout. Chceme-li jej poznat a navázat s ním vztah, musíme si vytvářet pravidelné, i když flexibilní chvíle setkání, která nám pomohou upírat na něj pohled očima víry, naslouchat jeho slovu zaznamenanému v Písmu, učit se ho poznávat a adorovat v Eucharistii a nacházet ho v hloubi

vlastní duše. Tato setkání, rozptýlená v průběhu dne, tvoří plán – plán křesťanského života. Tento plán však není cílem sám o sobě, jeho pravým smyslem je umožnit, abychom na každém kroku svého dne zakoušeli radost z nového setkání s Ježíšem Kristem, který kolem nás prochází, pomáhá nám, povzbuzuje nás, pozvedá, utěšuje a učí. S touto Boží silou pak člověk může čelit životu s hlubokým klidem, radostí a svobodou a usilovat o to, aby všechny jeho činnosti a vztahy byly utvářeny láskou.

V Opus Dei existuje životní plán, který je společný pro všechny, avšak přizpůsobuje se okolnostem a povinnostem každého jednotlivce – podle jeho profesního postavení, životní etapy či různých závazků. Je nabízen jako prostředek, který pomáhá žít s neustálým vědomím, že jsme Božími dětmi.

Svatý Josemaría od začátku varoval před možnými chybami v přístupu, které mohou tento plán proměnit v břemeno: považovat ho za cíl sám o sobě a spokojit se s jeho „plněním“; přikládat nepřiměřenou váhu nevyhnutelným neúspěchům při jeho plnění; nežít ho tvořivě a upadat do rutiny; chápat tyto okamžiky „komorním“ způsobem, který nás vzdaluje od potřeb druhých. Důležité je neztratit ze zřetele, že se ho snažíme žít, abychom se sjednotili s Kristem a přinesli jeho lásku celému světu.

Ve svém životě jste se věnovala zejména vzdělávání žen ve vedoucích pozicích. Na které stránky jste kladla největší důraz? Kterých „zlovyků“ jste se nejvíce obávala a proč? V čem si myslíte, že bylo třeba se poučit?

Vedení křesťanské organizace nemůže být o ničem jiném než o

službě. Obdivuji obětavost a hodnotu všech těch žen (je jich velmi málo z celkového počtu), které v každé zemi, kde je Opus Dei přítomno, profesionálně pracují na podpoře náboženské formace lidí, kteří přicházejí do apoštolátů Díla, usměrňují jejich dychtivost šířit evangelium, zajišťují prostředky (zdroje, aktivity, duchovní péči atd.), aby povolání, které dostali od Boha, zůstalo živé a mladé. Mnoho se od nich učím.

Společné zásady, kterými se řídí při své službě, vycházejí ze zkušenosti svatého Josemaríi: aby ve všech otázkách, kterými se zabývají, vyjadřovaly svůj názor upřímně; aby byly otevřené myšlenkám a názorům ostatních členů týmu; aby se ani v těch nejprostších či ryze praktických záležitostech nikdy neztrácela ze zřetele jedinečnost člověka; a aby se při rozhodování, které se dotýká osob, vždy naslouchalo těm, jichž se

týká, a jejich svoboda byla pečlivě respektována. Kromě toho, aby využily dobu strávenou na této vedoucí pozici k rozvoji znalostí a dovedností, které jim usnadní profesní přechod do jiné oblasti po uplynutí doby, na kterou byly jmenovány.

V takové práci je nejnebezpečnějším zlovykem nedostatek víry: nepočítat s Božím působením a neumět předávat nadpřirozenou naději. Na další úrovni zavádíme prostředky, které mají zabránit autoritářskému stylu, strnulosti nebo nedostatku kreativity. A zaručit pravidelnou a účinnou obměnu, aby nezůstávaly ve funkci příliš dlouho.

Vzhledem k rostoucímu uznávání duševního zdraví jako globální výzvy, která ovlivňuje lidi v různých oblastech společnosti, jak se v průběhu desetiletí vyvíjela péče a doprovázení v této oblasti

uvnitř Opus Dei? Jak se instituce přizpůsobila novým vnímáním a přístupům k psychické pohodě?

Do Opus Dei přicházejí obyčejní lidé „z ulice“. A ta ulice je plná lidí s problémy, včetně těch duševních. Stejně jako rodiny a jiné lidské organizace jsme se museli naučit – a stále se učíme – rozpoznávat je, nestigmatizovat je, pečovat o jejich slabosti a podporovat je v tom, aby se jim dostalo specializované pozornosti, kterou každý případ vyžaduje.

Obor psychiatrie a psychologie prošel v posledních desetiletích velkým vývojem. Po období silně ovlivněném psychoanalýzou a později rozvojem farmakologických léků je nyní mnohem více zastoupen psychoterapeutický přístup využívající nefarmakologické terapie. Existují zkušenosti z minulosti, které mohou být dány

tímto kontextem. Naučili jsme se nesměšovat duchovní a terapeutické.

Mohu říci, že dnes máme větší citlivost pro prevenci: doporučujeme péči o sebe, podporujeme dostatečný odpočinek a snažíme se předcházet přetížení prací a povinnostmi. Také mnohem více spolupracujeme s rodinami, zejména pokud jde o mladé lidi.

Není to snadná oblast pro nikoho a stále máme mnoho co se učit.

Jak člověk v Opus Dei – zejména členové žijící v celibátu – uvádí do rovnováhy svůj vztah k rodině a k instituci?

Jedním z klíčových rysů Opus Dei je jeho výrazný rodinný charakter.

Člověk, který žádá o přijetí a začíná žít podle ducha Opus Dei, objevuje v Díle novou rodinu. Zároveň však pochází ze své vlastní rodiny, kterou nadále má a k níž si uchovává pevné

vazby. A ne vždy jsme nacházeli způsob, jak tyto dvě rodiny dobře integrovat. V některých případech docházelo k napětí a my jsme se z toho učili. Jsou lidé, kteří Opus Dei opustili právě kvůli zraněním nebo napětím v tomto ohledu, protože se necítili doprovázeni při jejich integraci.

Zároveň si uvědomujeme, jak je důležité pečovat o to, aby se v Opus Dei utvářely rodinné vztahy. Je pravda, že povolání do Opus Dei je výzvou k tomu, aby se člověk daroval druhým v rámci evangelizační a formační činnosti, která si někdy může v určitých momentech vyžádat plné nasazení. Naučili jsme se, že rozhodnutí o tom, kde má člověk v každém okamžiku svého života být, musí vycházet především z osobního rozlišování ve vztahu s Bohem.

Myslíte si, že životní styl Opus Dei je náročný?

Ideálem křesťana je žít v lásce k Bohu a prokazovat druhým dobro. Kdyby to byla pouze vytčená meta, byl by to cíl nedosažitelný a vysilující. Ve skutečnosti je však tento ideál především darem: schopností milovat Boha a spolu s ním i bližní. Tato dynamika se stává zdrojem radosti, pokoje, víry a naděje. Přináší rovnováhu do života, protože jej staví na pevných sloupech a dává mu jednotný směr, které ho činí velmi celistvým.

Avšak udržet v každodenním životě prvenství těchto evangelních hodnot vyžaduje Boží pomoc a každodenní úsilí.

V Opus Dei se nabízejí příležitosti k přijetí milosti, zatímco zároveň se povzbuzuje k tomu, aby člověk neustupoval před odvážnými Božími výzvami. Je to náročná cesta, protože směřuje k obtížně dosažitelnému, vznešenému dobru. Zároveň je to

však cesta láskyplná, protože jejím cílem je láska – a ta je plně slučitelná s lidskou křehkostí a vlastními nedostatky.

Tisíce lidí po celém světě našly na této cestě štěstí. Jeho tajemství spočívá v tom, že se žije s největší svobodou a s neustále obnovovanou láskou k Ježíši Kristu, který nás povolal, a k druhým lidem.

Jaký vztah má tělesné umrtvování, jako je cilicium nebo dŕtky, s životem člověka povolaneého žít uprostřed světa? Jsou tyto praktiky povinné? Jaké dobro přinášejí?

Katolická církev je společenství, které již jednadvacet století následuje Ježíše z Nazareta a usiluje o hluboké sjednocení s ním. Neexistuje Ježíš bez kříže a žádný křesťan nemůže být skutečně křesťanem, aniž by s ním kříž nesdílel. Pro křesťana znamená „být ve světě“, milovat Kříž.

Kromě utrpení a bolestí, které nám život přináší, dokázala velkorysost a láska křesťanů všech dob – mladých i starých – nacházet způsoby, jak se podílet na spasitelném utrpení Pána: posty, odříkáním, dobrovolným nepohodlím...

Celý tento odkaz zahrnuje praktiky umrtvování, které určitým způsobem oživují v těle – způsobem symbolickým – Ježíšovo utrpení: například používání cilicia a důtek. Používal je svatý Tomáš More, otec rodiny a kancléř Anglie; vyhledávali je svatí pasácci z Fatimy.

Opus Dei z této tradice čerpá své pobídky pro křesťanský život. Členům v celibátu se jako další prostředek důvěrnějšího vztahu s Pánem doporučuje minimální tělesné umrtvování se zachováním těchto zásad: umírněnost, zdravý rozum a vždy je konzultovat s duchovním vedením.

Jaký je prostor pro osobní svobodu v životním stylu, který se zdá být velmi reglementovaný (pravidla, rozvrh, vnější požadavky...)?

Křesťanská víra je vždy prostorem svobody, protože nás staví před Boha jako jeho děti, nikoli jako otroky. Jeho volání má vždy charakter pozvání a očekává svobodnou a zodpovědnou odpověď.

Opus Dei tvoří společenství dospělých a svobodných lidí, kteří si zvolili cestu křesťanského života, vědí, k čemu se zavázali a žijí to svobodně. Tato životní volba je vede k tomu, aby vášnivě milovali svět, v němž žijí, byli plně zapojeni do společnosti, čelili jejím výzvám spolu se svými současníky a velkoryse rozdávali přátelství i lásku. Jako rozsévající pokoje a radosti, kráčejíce ruku v ruce s ostatními.

Jakmile si uvědomí, že je na tuto cestu Bůh volá, obdrží vysvětlení

toho, jak konkrétně žít určité křesťanské ctnosti, jaký plán duchovního života se jim navrhuje, jaké prostředky k trvalé formaci budou potřebovat pro své evangelizační poslání atd. Je to logické: Opus Dei je cestou v Církvi, širokou cestou, ale s jasnými konturami. Ti, kdo ve svém srdci objeví volání žít toto povolání, mají v první řadě zájem žít ho co nejlépe. Proto jsou formační setkání, o nichž jsem se zmínila, nezbytnou podmínkou před právním vstupem do Díla: není přijat nikdo, kdo neví, k čemu se hodlá zavázat, a svobodně se pro to nerozhodne.

Kromě teoretického poznání slouží roky před definitivním začleněním k tomu, aby se tyto výzvy staly součástí každodenního života – samozřejmě s různými boji a s chybami, které jsou lidské. To vše je součástí procesu rozlišování povolání, a to jak ze strany Opus Dei, tak ze strany

dotyčného člověka. V tomto ohledu se Opus Dei neliší od jiných institucí v Církvi.

My lidé jsme nedokonalí: jsme svobodní, ale musíme se naučit tuto svobodu žít a zakoušet. Z pohledu organizace spočívá základní poznání v tom, jak rozvíjet a podporovat svobodu, která je hlavní hnací silou života v odevzdanosti: svobodu utvářenou láskou přijímanou od Boha. Při plnění tohoto úkolu je třeba odstranit autoritářské a strnulé formační styly a také rozpoznat voluntaristické nebo perfekcionista chování, které vede k zahlcení a smutku.

Jistě jste měla příležitost doprovázet odchod různých lidí z Opus Dei nebo pomáhat těm, kteří tyto procesy provázejí. Jaké ponaučení jste si z toho odnesla a jaké rady byste dala těm, kdo v

takových situacích poskytují doprovázení?

Lidé, kteří opustili Dílo, pro mě nejsou kolektivem, ale tvářemi mé modlitby, lidmi z masa a kostí, s nimiž jsem sdílela plány a projekty a kteří v určitém okamžiku na této cestě, z důvodů, které jsou u každého jiné, Dílo opustili. V mnoha případech šlo o normální proces rozlišování a v průběhu let někteří z nich požádali o opětovné přijetí. V jiných případech byly důvody jiné a tito lidé si zachovali s Dílem jistý vztah plný úcty.

Nejvíce mě bolí odchody těch, kteří odešli zranění nebo rozhořčení. I mně je několik takových případů blízkých a hluboce lituji, že jsem nedokázala přijít včas, lépe doprovázet nebo udržovat přátelství navzdory odlišnostem.

Lituji, že k těmto situacím došlo. Postupně se učíme tyto odchody lépe

doprovázet a snažit se, aby nikdo nezůstal opuštěn.

V každém případě jsem opakovaně zažila, jak Bůh dokázal i z těchto křivolakých cest učinit velké dobro – jak pro jednotlivé lidi, ať už pro ty, kteří odcházeli, nebo ty, kteří zůstali, tak i pro samotné Opus Dei.

Jaký je původ „úřadů pro nápravu a řešení problémů“? Osvědčily se?

Naším přáním je, aby lidé, kteří Opus Dei opouštějí, tak činili doprovázeni těmi, kteří jsou jim v dané době blízcí, a aby převzali odpovědnost za své okolnosti. V posledních letech věnujeme tomuto tématu zvláštní úsilí a mnoho lidí přijalo toto doprovázení a pomoc, když opouštěli Dílo, nebo o něco později, když se znovu vraceli.

Jsme si také vědomi, že tomu tak nebylo vždy. Právě proto, že si to uvědomujeme, chtěl Prelát, aby byl

od března 2024 ve všech zemích zaveden „protokol o péči“ jako první a nejzákladnější opatření. Na některých místech se tento protokol rozvinul v ustavení „úřadů pro nápravu a řešení problémů“. To zajišťuje, že se lidé, s nimiž se vztah vytratil nebo kteří tento způsob řešení preferují, mají kam obrátit. Přála bych si, aby nebyly potřeba, protože jsme byli schopni doprovázet lidi, kteří Opus Dei opouštějí, ať už byly důvody jakékoli.

Kdybyste měla vybrat jednu oblast, ve které se podle vás má instituce ještě hodně co učit, která by to byla?

Když se blížíme ke stému výročí založení Díla, století cesty, kterou prošly desetitisíce jedinečných lidí, byla bych ráda, aby o nás mohli říci něco podobného, co říkali jejich současníci o prvních křesťanech: *„podívejte, jak se milují“*, podívejte se,

jak se o sebe navzájem starají, jak vášnivě milují svět a jak přispívají k tomu, aby byl lepší.

Abychom toho dosáhli, musíme i nadále růst v poznání toho, jak se hlouběji formovat v osobní svobodě a skrze osobní svobodu, dbát na to, aby se každý cítil být pochopen a milován, aby si byl vědom své hodnoty a byl podporován při rozvíjení svých talentů a jejich dávání do služby společnému dobru.

Existuje mnoho otevřených oblastí: evangelijní autenticita, ztělesněná spiritualita, svoboda, otevřenost a dynamičnost přístupu, sociální citlivost a spolupráce s těmi, kteří nesmýšlejí jako my, to jsou náměty pro regionální shromáždění, jak jít kupředu. A to musí konat nejen instituce jako taková, ale každá z nás a každý z nás, protože Opus Dei nakonec vytvářejí lidé.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
isabel-sanchez-a-opus-dei-prohloubit-
charisma-napravovat-a-snit-o-sireni-
dobra/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/isabel-sanchez-a-opus-dei-prohloubit-charisma-napravovat-a-snit-o-sireni-dobra/) (04.08.2025)